

Šla jsem tentokrát za denního světla a toulala se, aniž jsem věděla, kudy vlastně chodím a co hledám, a tu mi ďábel nastražil opravdu hroznou léčku. Když jsem procházela Aldersgateskou ulicí, šlo tudy docela samo hezounké děvčátko, patrně z taneční školy; a na tuto nevinnou oběť mě můj pokušitel poštvál jako pravý ďábel. Dala jsem se s děvčátkem do řeči a ono se mnou důvěřivě žvatlalo, vzala jsem je za ruku a vedla je k Bartolomějskému klášteru. Dítě namítalo, že to není správná cesta domů, ale já jsem mu řekla: „Ale ano, miláčku, já ti ukážu cestu domů.“ Dítě mělo na krku řetízek ze zlatých kuliček, který mi padl hned do očí; v temné uličce jsem se sehnula, jako bych chtěla dítěti upravit uvolněný střevíc, a přitom jsem mu ukradla náhrdelník, aniž to zpozorovalo. Pak jsem s ním šla dál a tu mě ďábel pokoušel, abych dítě v tmavé uličce zabila, aby mě nemohlo prozradit. Ale pouhá myšlenka na něco takového mě k smrti vyděsila, málem bych byla na místě omdlela. Poslala jsem tedy raději dítě zpět a řekla mu, že tohle přece jen není správná cesta domů. Dítě uposlechlo a já jsem šla dál Bartolomějským klášterem do Dlouhé uličky, prošla jsem nádvořím Charterhousu a vyšla do ulice Sv. Jana; pak jsem přešla do Smithfieldu Drůbeží uličkou do Polní uličky a k Holbornskému mostu. Tam jsem se vmísila do hustého davu, který tudy obvykle proudí, a byla jsem v bezpečí; a tohle tedy byl můj druhý výlet do světa zlodějů.

Tato nová kořist mi dala úplně zapomenout na předešlou a mé obavy brzy vyprchaly; chudoba mi zatvrdila srdce a vlastní nouze mě činila necitelnou vůči všemu ostatnímu. Poslední dobrodružství ve mně nezanechalo hlubšího dojmu; dítěti jsem konečně neublížila a považovala jsem to za spravedlivou výstrahu rodičům za jejich nedbalost, alespoň budou příště opatrnější a nenechají to ubohé dítě jít domů samotné.

Náhrdelník ze zlatých kuliček měl cenu asi dvanácti nebo čtrnácti liber. Myslím, že patřil původně matce, dítěti byl rozhodně velký; asi jej ve své ješitnosti připjala dítěti, aby se zaskvělo v taneční škole. Je taky dost možné, že poslali pro dítě služku, ta nedbalá ženská se někde zdržela s nějakým chlapíkem, ubohé dítě šlo samo domů a padlo mi do rukou.

157

(příklad Gertra Pospíšilova)

DEFOE, Daniel. *Moll Flandersová*. Páté, v Odeonu čtvrté. Praha: Odeon, 1986.